

Arbejdsgruppen anfører i betænkningen (side 57), at bestemmelsen således ikke synes at begrænse sælgers muligheder for at tage forbehold vedrørende bestemte specificerede egenskaber ved salgsgenstanden. Et sådant forbehold vil enten kunne anses som en del af aftalen, eller også vil forbrugeren ikke kunne påberåbe sig manglende kontraktmæssighed på grund af, at han var bekendt med eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt hermed ved aftalens indgåelse, jf. direktivets artikel 2, stk. 3.

Forbrugerkøbsdirektivet giver mulighed for, at medlemslandene kan undtage traditionelt auktionssalg af brugte genstande fra at være reguleret af de bestemmelser, der gennemfører direktivet i national lovgivning. Efter direktivets artikel 1, stk. 3, kan medlemslandene således fastsætte, at »forbrugsvarer« ikke omfatter brugte genstande, som sælges på en offentlig auktion, hvor forbrugeren har mulighed for selv at være til stede under auktionen.

Direktivet giver kun mulighed for at undtage offentlige auktioner, hvor forbrugeren har mulighed for selv at være til stede under auktionen. Der er således navnlig ikke mulighed for at undtage salg på auktion, der alene afholdes via Internettet.

Køberens undersøgelsespligt

Direktivets artikel 2, stk. 3, fastsætter som nævnt den begrænsning i mangelsbegrebet, at forbrugeren ikke kan påberåbe sig varens manglende kontraktmæssighed, hvis han ved aftalens indgåelse havde kendskab til eller ikke med rimelighed kunne være ubekendt med den manglende overensstemmelse.

Efter sin ordlyd pålægger bestemmelsen ikke forbrugeren en egentlig undersøgelsespligt. Formuleringen »ikke med rimelighed kunne være ubekendt med« synes at pege på, at der skal foretages en mere objektiv vurdering af, om forbrugeren måtte have indset, at salgsgenstanden ikke var kontraktmæssig.

5.2.3. Lovforslagets udformning

Mangelsbegrebet

I betænkningen (side 58-80) har arbejdsgruppen analyseret, i hvilket omfang der som følge af direktivet er behov for at foretage ændringer i købelovens mangelsbegreb.

Arbejdsgruppen har sammenlignet det eksisterende mangelsbegreb i købeloven og mangelsbegrebet i forbrugerkøbsdirektivet, og har vurderet, hvilket udfald en række sager, der har været forelagt Forbrugerklagenævnet, må antages at ville have fået, hvis de i stedet var afgjort efter direktivets mangelsbegreb. Endvi-

dere har arbejdsgruppen sammenlignet med mangelsbegrebet i loven om internationale køb, og mangelsbegrebet i svensk, norsk og finsk ret har også været inddraget i arbejdsgruppens overvejelser.

På baggrund heraf konkluderer arbejdsgruppen, at mangelsbegrebet i købeloven og i forbrugerkøbsdirektivet i vid udstrækning er sammenfaldende, og at dansk lovgivning med få undtagelser allerede i dag yder forbrugeren en beskyttelse, der som minimum er på linie med, hvad der kræves efter forbrugerkøbsdirektivet. Desuden indeholder mangelsbegrebet i købeloven nogle yderligere forbrugerbeskyttende elementer, der ikke findes i direktivet.

Ifølge arbejdsgruppen er det som følge af direktivet nødvendigt at justere reglen om køberens undersøgelsespligt, således at der kun kan lægges vægt på forhold, som forbrugeren *måtte* kende til og ikke forhold som den pågældende *burde* kende. Direktivets gennemførelse kræver endvidere, at sælgers mulighed for at tage generelle forbehold begrænses samt at sælger skal have bevisbyrden for, at urigtige eller vildledende oplysninger om varen ikke har haft betydning for forbrugeren beslutning om at købe genstanden.

Arbejdsgruppen anfører, at købelovens bestemmelser om, hvornår varen er mangelfuld (§§ 76 og 77) må antages at opfylde direktivets krav. Arbejdsgruppen foreslår imidlertid, at de gældende bestemmelser *suppleres* med en bestemmelse svarende til direktivets om, hvornår varen formodes at være mangelfri. En sådan »positiv« beskrivelse af kravene til salgsgenstanden findes bl.a. i svensk, norsk og finsk ret samt i FN-konventionen om internationale handelskøb mv. (CISG). Arbejdsgruppen peger på, at der alene vil ske en klargørende uddybning af de elementer, der efter gældende ret indgår i det generelle mangelsbegreb i købelovens § 76, stk. 1, nr. 4. Med en sådan bestemmelse vil informationsværdien af købelovens bestemmelser imidlertid blive øget, og det vil også være hensigtsmæssigt at tilpasse den danske lovgivning til terminologien i forbrugerkøbsdirektivet, CISG og de øvrige nordiske lande.

Arbejdsgruppen har endvidere overvejet, om der uden sammenhæng med direktivet bør ske yderligere ændringer af mangelsbegrebet ved forbruger køb.

Arbejdsgruppen har bl.a. overvejet, om der bør indføres en ufravigelig bestemmelse om, at der foreligger en mangel, hvis salgsgenstanden ikke kan anvendes uden væsentlig risiko for personskade. Arbejdsgruppen bemærker, at spørgsmålet også har været overvejet tidligere, og at det i forarbejderne til de gældende regler om forbruger køb bl.a. er anført, at hensynet til at beskytte forbrugeren mod farlige varer bør tillæg-